

El Dia del Treball

Avui no és un Primer de Maig corrent. Els sindicats sortiran al carrer per mostrar les seves reivindicacions, com és habitual, però la dura crisi econòmica marca la jornada. Avui volen reivindicar que els treballadors ni en són els culpables ni n'han de pagar els plats trencats

Per un futur més just

Joan C. Gallego

La crisi té efectes negatius sobre els treballadors i treballadores: a la feina augmenta la pressió sobre les condicions de treball i la destrucció d'ocupació crea incertesa sobre la suficiència dels ingressos i els processos de recol·locació. Se'ns demanen més sacrificis als treballadors, i ho demana qui s'ha apropiat aquests anys de la riquesa creada, en comptes de reinvertir en les empreses i l'economia. Per això la consigna d'aquest Primer de Maig és "no pagarem les conseqüències d'una crisi que no hem provocat, plantem cara i exigim més treball estable i protecció social".

I mentrestant, les organitzacions empresarials i alguns sectors polítics reclamen retallades de drets laborals i socials. Volem abaratir l'acomiadament, congelar salaris, abaixar cotitzacions i impostos, qüestionar la negociació col·lectiva, etc. Propostes irracionals econòmicament que no creen ocupació ni reactiven el consum, i injustes socialment, ja que fan recaure tots els costos en el treball, que ha estat el factor de producció que més ha contribuït a l'increment del PIB, tot i haver perdut les rendes del treball quasi 10 punts de pes en la renda nacional.

CCOO no ens resignem. Exigim als poders públics més compromisos per reactivar l'economia i crear ocupació i millorar la protecció i la cohesió social. I als empresaris, responsabilitat amb l'activitat econòmica, amb el treball i amb l'entorn de l'empresa. Reclamem un pacte per l'economia i l'ocupació, per garantir la protecció social de les persones en atur i reactivar l'economia, posar les bases d'una estructura econòmica més sòlida i amb més cohesió social.

Les propostes que fem CCOO s'orienten a les persones, especialment les que han perdut l'ocupació i les que no poden accedir-hi. Per això cal reforçar els serveis públics d'ocupació; garantir i ampliar la protecció social, i reformar la llei concursal, que s'utilitza per tancar empreses i renunciar a negociar la viabilitat futura de l'empresa i l'ocupació. Exigim que es dinamitzi l'activitat econòmica, amb inversions directes en equipaments, R+D+i, infraestructures, donant suport a empreses de valor afegit i amb compromisos de futur. Que es creï ocupació directa per millorar la cohesió social, aplicant la llei d'atenció a la dependència i millorant els serveis públics, equiparant-los als estàndards europeus. I invertir en educació i formació professional i qualificació, peça clau per a un model productiu

basat en el coneixement, que de ben segur serà més útil que aprovar lleis regressives, com la llei d'educació de Catalunya, que no aporten res al país que no sigui afavorir determinats sectors socials renunciant a l'equitat i la qualitat.

Ens cal una implicació més important de la Generalitat. Donem suport a la ferma i decisió en la negociació del nou finançament però volem compromisos clars en el desenvolupament ple de l'Estatut. No ens valen excuses ni enemics. Tot el capítol I, drets i deures, és una peça fonamental al servei dels treballadors i treballadores. Ens hi vàrem implicar molt i conté propostes necessàries avui per fer front a la crisi: la renda garantida de ciutadania; el respecte al caràcter de bé d'interès públic de l'educació; el dret a l'atenció per a l'autonomia personal, i el dret a la formació professional i a la seguretat en el treball. Són elements de dinamització econòmica, orientant una societat amb més formació i qualificació i més cohesió social, per sortir de la crisi amb un model de creixement més just i equilibrat, capaç de respondre als reptes d'un món global amb respecte als drets de les persones.

* Joan Carles Gallego és secretari general de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya

No al peatge social de la crisi

Antonia Gil

El Dia del Treball arriba en un context de forta recessió econòmica i destrucció d'ocupació, quan la crisi ens mostra la seva cara més amarga en

els efectes sobre l'economia dels treballadors i treballadores. Sense una perspectiva clara de final del procés, volem insistir que les mesures per recuperar l'actual situació tinguin com a prioritat la creació d'ocupació i l'equilibri social.

Des d'USOC denunciem que els darrers anys de bonança econòmica no han repercutit en un enfortiment del sistema productiu de Catalunya. No s'han fet els deures per tal de cercar nous sectors productius amb valor afegit i hem centrat la nostra aposta en sectors que s'han demostrat molt volàtils, com la construcció, o de poc valor afegit, com la manufactura o l'acoblament industrial; sectors molt exposats a la deslocalització.

Constatem que la temporalitat, que no s'ha reduït amb els diferents acords del diàleg social en els anys de bonança, ens situa ara com a líders en la destrucció d'ocupació a nivell europeu. El valor treball esdevé molt preuat en temps de dificultats. Detectem increment de les actuacions contra els representants dels treballadors i retirades de demandes

de treballadors sense contrapartides per por a un acomiadament amb el discurs de la crisi. També observem la generalització de les baixes incentivades en sectors no afectats per la crisi amb argumentacions poc clares i reorganitzacions empresarials maqui-llades d'efectes crisi.

En el debat públic i a l'agenda de les institucions, en un context com l'actual, es produeix una modificació de prioritats molt sobtada. Allò que era central per al conjunt de la classe treballadora és ara secundari i marginal. Per exemple, la seguretat a la feina: a Catalunya es van produir 143 accidents mortals durant el 2008, el flagell de la sinistralitat continua ben present.

Davant de les veus catastrofistes que anuncien que poc o res podem fer davant l'allau de tancaments d'empreses, des de la USOC reivindicuem que existeix un espai per a l'actuació. En l'aposta pel teixit industrial existent, pel seu manteniment i adequació futura. A mitjà i llarg termini, en el disseny de polítiques industrials centrades en la producció de béns i serveis.

Amb una advertència: l'actual crisi no l'hem de pagar la classe treballadora, no som nosaltres els que l'hem provocada i no podem assumir el seu peatge social.

* Antonia Gil és secretària general de la Unió Sindical Obrera de Catalunya

La crisi és seva, nostra és la lluita!

Isabel Pallarès

Aquest primer de maig ve marcat per les més de 1.250.000 persones a l'atur, als Països Catalans. Els governs, mentre tant, continuen aprovant injeccions econòmiques a bancs i multinacionals, amb la pretensió d'apuntalar un sistema econòmic que trontolla, mentre els nostres drets socials perillen més que mai. La patronal aprofita la crisi actual per radicalitzar-se i exigir mesures com l'acomiadament encara més lliure, reduccions d'impostos directes, privatitzacions, retallades a les pensions i un Estat més centralitzat, davant la passivitat de certs partits i sindicats, quan tothom sap que aquesta situació econòmica no ha estat provocada ni pels salaris ni per l'ocupació, sinó pels desmesurats beneficis empresarials i el capital especulatiu, amb la complicitat d'uns governs als quals ja els anava bé. I, des del sindicalisme nacional i de classe, no acceptem que se'ns pre-

senti com a solució allò que és realment el problema. Si sabem quina ha estat la causa de la crisi, no podem permetre que es demanin reformes laborals encarades a empitjorar més la situació dels treballadors i treballadores, sinó que cal que s'impulsi una veritable política econòmica en clau de país.

La gravetat d'aquesta situació ens porta a treballar per confluïr en una vaga general que mostri de forma clara que no podem permetre més destrucció de llocs de treball, que cal exigir polítiques públiques al servei dels treballadors i les treballadores i no pas del capital, però també perquè més que mai són necessàries polítiques laborals i socials pròpies. En aquest sentit, exigim ja tots els recursos i les competències per construir un marc laboral català que s'adapti a les possibilitats i les necessitats del país i que potenciï la innovació i garanteixi els serveis socials, en el marc d'una economia democràtica i al servei de les persones.

* Isabel Pallarès és secretària general de la Intersindical-CSC